

A sors útjai

PRÓZA - LXIII. évfolyam, 46. szám, 2019. november 15.

Jenőnek sosem volt kapcsolata az ellenkező nemmel. „Született agglegény” - ezt tartotta róla a család, az utca. Az egész Városmajor.

- Minek születik meg az ember, ha úgyis meghal? - kérdi most Jenő fáradt bölcsességgel, miközben nyársra húzza a gusztusos császárszalonna-darabot. - Azért, ha már világra jöttem, igyekszem élvezni is valamennyire az életet, de hogy utódokat nemzzek, akik majd szintén rádöbbennek az élet végességére... Á, az ki van zárva. Mindig így gondolkodtam.

- Jenő bácsinak igaza van - helyesel Ervin, és egy hagymával gazdagon megrakott kenyérszeletet tesz nagybátyja nyársra alá. - Ha az ember nagyon igyekszik, vagy különösen szerencsés, úgy érheti öröm az életben, ám az igazi öröm a szenvedéstől való megszabadulás, ahogy azt Buddha is megmondta, s a szenvedéstől az szabad, aki meg sem születik.

- Én nem tudom, miket mondott Buddha - ellenkezik Nelli -, de az életedet kísérő társ megkeresése, az utódnemzés és az utódok felnevelése adja a legnagyobb boldogságot. Ezekről kár és ostobaság lemondani.